

PANTALLA CCCB

Un mes, un artista Gener, Andrés Duque

Pantalla CCCB presenta a **Andrés Duque**. Nascut a Caracas, va estudiar periodisme a Veneçuela. Va treballar per a la divisió llatinoamericana de la cadena HBO com a guionista i realitzador. L'any 2000 es va traslladar a Barcelona i va fer el Màster en Teoria i Pràctica del Documental Creatiu a la Universitat Autònoma de Barcelona. El seu treball més premiat ha estat "Iván Z", documental sobre Iván Zulueta realitzat l'any 2004.

Per a Pantalla CCCB, Andrés Duque ha escollit una altra de les seves obres també premiada en diversos festivals, **Paralelo 10**.

Paralelo 10, 26'

Espanya, 2005, DVCam

Guió, producció, direcció i muntatge: Andrés Duque

Càmera: Sergi Vilanova, Andrés Duque

So: Wyz

Veü: Marlon Manzano

"Em vaig sentir atret cap a Rosmarie i el seu ritual a l'avinguda Paral·lel des del primer dia que la vaig veure. Ella tradueix en xifres tot el que l'envolta, compta les finestres d'un edifici i ho suma al nombre de passos que hi ha entre el portal i la seva zona de treball. Desxifra claus ocultes en cobertes de clavegueram i fabrica instruments de mesurament que li permeten predir el futur. És una dona amb energia vital. Una dona que s'ha retrobat amb el seu cos malgrat haver estat diagnosticada esquizofrènica.

Ella no parla amb ningú, almenys no ho fa verbalment. Així que després de passar-me quatre mesos amb ella i acompanyar-la com a testimoni del seu ritual diari, vaig aconseguir comunicar-m'hi a través de gestos. Un dia li vaig preguntar si em deixava gravar amb la meua càmera i ella va acceptar.

Posteriorment vaig aconseguir parlar amb ella i que m'expliqués el seu ritual, però és un secret que em reservo perquè, en aquest cas, les paraules resten bellesa a la seva feina. Els seus moviments són bonics, elegants i precisos, carregats també d'una emotivitat que no es pot definir amb paraules.

La idea de gravar l'última seqüència en el karaoke va venir durant el muntatge. Es tracta d'una persona que canta "My way" de Frank Sinatra i s'esvaeix en la imatge lentament. Volia tancar a manera d'epíleg amb una imatge totalment aliena al ritual de Rosmarie però que d'alguna manera expressés alguna cosa mística o transcendent. Una nova forma de diàleg amb l'espectador sobre l'espiritualitat i la seva posada en escena.

Durant la gravació em vaig mantenir molt pròxim a ella. Ella mai no perdia concentració amb la meva presència. Com ja coneixia molt bé el seu ritual, podia intuir tot el que feia. El rodatge va durar nou dies. Vaig comptar amb l'ajuda del meu amic Sergi Vilanova per fer de segona càmera i així no perdre cap detall. Va ser un rodatge terapèutic, crec que vam aconseguir alguna cosa bonica i que està lluny de la por i l'horror que ens produeix l'esquizofrènia."

Andrés Duque, director